

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Έρχεται από τώρα ο θά-

νατος ! σκέφθηκε.

Η πόρτα άνοιξε και μέσα στο σκοτάδι κατόρθωσε να διακρίνει έναν άνδρα ντυμένο με κόκκινη στολή. Η αδύνατος άκτινες ενός φαναριού, που κρατούσε ο άγνωστος στο άριστερό του χέρι, φωτί- ζανε το πρόσωπό του.

- Ο κόμης Κανδάλ σήκωσε τα μάτια του και στάθηνέ έκπληκτος.
- Με άναγνωρίζεις, έκλαμπρότατε, ρώτησε ο κόκκινος άνθρωπος.
- Είσαι ο δήμιος της Βάζας; τί με θέλεις;
- Ήλθα να σε βρω.
- Για να με δδηγήσης προς τόν θάνατο;
- Όχι, προς τή βασανιστήρια.
- Ναί, είνε αλήθεια. Είχα λησμονήσει τή βασανιστήρια. Βάδιζε δήμιο, είμαι έτοιμος.

ΤΟ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΒΟΤΤΑΣ

Ο δήμιος της Βάζας, αντί να δώσει άλλη απάντηση μήηκε μέσα στο δεσποτήριο του καταδίκου και έκλεισε ελαφρά πίσω του την πόρτα.

- Έκλαμπρότατε, ειπε με χαμηλή φωνή, πλησιάζοντας τόν κόμμη, έχω ξέρετε, μνημονικό γερό και δεν είμαι άνθρωπος άγνώμων..
- Τι είπες, τόν ρώτησε ο Κανδάλ έκπληκτος μη καταλαβαίνοντας.
- Είπα, έκλαμπρότατε, ότι είμαι έτοιμος να σε έξυπηρετήσω σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές σου, όσο μπορώ καλύτερα.
- Πώς να έξυπηρετήσης ένα μελλοθάνατο; ειπε με κύττοι πίκρα ο κόμης.

Είνε δυνατόν αυτό;

— Ναί, έκλαμπρότατε, και θά τό διηε άμέσως... Ξέρετε ότι πριν σās κρεμάσουν πρόκειται να σās βασανίσουν με τή βόττα!

- Ναί, τό ξέρω.
- Η βόττα, κόμμη κόμμη, είνε τό φοβερότερο βασανιστήριο, που έφευθε ή σκληρότητα τών ανθρώπων. Γεμίζουν με βραστό λίπος μία σιδερένια μηχανή, ποίζει τό σχήμα παπουτσιού, (botte), κι' αναγκάζουν τόν κατάδικον να χύσει μέσα τό πόδι του, ως τό γόνα!...
- Είνε άποτρόπαιο! φώναζε ο Κανδάλ.

— Είνε τρομερό πράγματι, έκλαμπρότατε. Είνε φοβερό, άβάσταχο. Ύστερα άπ' τό μαρτύριο αυτό ο κατάδικος σέρνεται στην άρχήν μισοπεθαμένος. Χάνει τό ήθικό του, έξαντλείται και πεθαίνει οίκαρά! Γι' αυτό, έκλαμπρότατε, έχουμαι να σε απαλλάξω άπ' τό άταισίον αυτό βασανιστήριο.

— Σύ; Πώς, ρώτησε έκπληκτος ο κόμης.

— Πάρτε αυτό τό σιδερένιο κοντί, κύριε κόμμη, Έχει μέσα μία άλοιφή δικής μου έφευρέσεως. Τρίψτε μ' α' τή τά πόδια σας ως τό γόνα και θά ύποστητε τό βασανιστήριο της βόττας, χωρίς να πάθετε τίποτα άπολύτως.

— Ο κόμης συγκινήθηκε.

— Νά είσαι εύλογημένος, ειπε στόν δήμο της Βάζας. Δός μου να σου σφίξω τό χέρι, φίλε μου.

— Ο δήμιος γονάτισε κάτω και φίλησε τό χέρι του Κανδάλ, λέγοντας:

— Είμαι βέβαιος πως είσθε άθώς, έκλαμπρότατε, κι' όμως θ' αναγκασθώ να γίνω δήμιος σας. Συγχωρήστε με...

— Σε συγχωρώ μ' όλη μου την καρδιά. Σύ άλλωστε δεν είσαι δήμιός μου, είσαι ευεργέτης μου.

— Έσαφνα κρότος βρημάτων άκούστηκε στη σκάλα.

— Τρέξατε, έκλαμπρότατε, κάμετε γρήγορα, ίδου φτάνουν, φώναζε ο δήμιος.

— Ο κόμης έτριψε βιαστικά τά πόδια του με τή θανατοουργό άλοιφή και μόλις έτελειωσε παρουσιάστηκε ο ίεροεξεταστής συνοδευόμενος από δύο βοηθούς τού δήμιου.

— Κόμμη Κανδάλ, (για τελευταία φορά σου αποδίδω τόν τίτλο αυτό), τού ειπε, έχουμαι να σου διαβάσω τό πρακτικό της καθαιρέσεώς σου.

- Δέ χροιάζεται, απάντησε ο Ράλφ.
- Πρόετι όμως να ξέρης τί γράφει τό έγγραφο αυτό, πριν να τό ύπογράψης;
- Είσαι ικανάτος στο να πλαστογραφής τις ύπογραφές, ώστε είνε περιτώ να ύπογράψω.
- Άρνείσαι λοιπόν να λάβης γνώσιν και να ύπογράψης;
- Άρνούμαι.

— Ο Λάζαρος Δεστραδέ; γυρίζοντας τότε προς τούς άκολούθους του τούς ειπε:

- Τόν άκούσατε που ήρνήθη. Σημειώνω την άρνηση αυτή.
- Ο Ράλφ σήκωσε τούς ώμους τόν αδιάφορα.
- Τώρα, έξακολούθησε ο ίεροεξεταστής, θά έτελεσθή τό δεύτερο μέρος της άποράσεως. Θά μάς άκολουθήσετε στην αίθουσα τών βασανιστηρίων.
- Οί βοηθοί τού δήμιου ώρμησαν κι' άρπαξαν τόν κατάδικον, μα ο δήμιος τούς σταμάτησε.
- Ο άνήρωπος αυτός άνήκει σ' έμένα, ειπε. "Άς μήν έγρήση κανείς τό ζήτημα μου.
- Πολύ ύποπτος μου είνε ο δήμιος αυτός, μουρούρισε ο Δεστραδές γεμάτος οργή.

— Ύστερα γυρίζοντας πάλι προς τόν κόμμη τού ειπε:

— Κατάδικε, μ' όλη την άποτροπή που δοκίμαζω, όταν σε άντικρύξω, ή διάγγελακή εισπλαγνία μου επιβάλλει να σου φανερώσω ότι μπορεί και να πεθάνης κατά την ώρα τού βασανιστηρίου σου. Άν θέλης λοιπόν να διολογήσης τά έγκλημάτα σου, ν' άποκηρύξης τις άπειρετές ιδέες σου και να συμφιλιωθείς με τό Θείο Δικαστή, έχω την έντολή να σου φέρω πνευματικό.

— Μοναξέ άποκριθή ο Κανδάλ, μ' όλη την άηδία που δοκίμαζω όταν βλέπω ύποκριτή άν και σένα, σε βεβαίονοι πως είμαι έτοιμος να παρουσιαστώ στο Θεό.

— Έμπρός! λοιπόν, πάμε! ειπε ο ίεροεξεταστής με βαρεία φωνή, ενώ τά μάτια του σιδηρούσαν από θυμό.

— Αδηγήσαν τόν κατάδικον άρέσως στην αίθουσα τών βασανιστηρίων, που την εφώτιζαν με τά άνυπόφορα τσίξνα λίπους που έβραζαν κύττοι, σκορπίζοντας εκεί μέσα.

— Ο κόμης, μόλις έφτασε στην πόρτα, άπισθοδρόμησε χωρίς να τό θέλη. Όπόσω, άνάμεσα από τούς καπνούς τών διαδίων και τών έγκυλιών που έβραζαν, διέκρινε την άταισία σιδερένια μηχανή, μέσα άπ' την οποία έβγαναν αίττοι και φλόγες. Είδε άκόμη, φέρνοντας δόλγωνα τά μάτια του, τις βαρείες άλωσιδες, που κρέμονταν στους τοίχους, τούς σιδερόβραχιόνες που κρέμονταν από τό ταβάνι με τά μαύρα αμφοβρή νύχια τους, ειδε όλα τά φοβερά όργανα τών βασανιστηρίων και αναστέναξε... Θυμήθηκε την νεότητά του, τις ήμέρες της εντιμίας, τών διασεβασμών, της χαρής. "Όλα πέρασαν για πάντα." Ήταν χαμένος. Τόν περιέμενε ο θάνατος!...

— Έσαφνα αντίζωνσε σε μία γωνία τού θαλάμου έναν άταισίον άνθρωπο με μαύρα παλιά ρούχα και φουσκωμένα χυδαία, ο όποιος έξυνη τό μορφή του.

— Ήταν ο γραμματέας τών βασανιστηρίων. Κοντά στο γραμματέα αυτόν στέτονα όρθιος ένας άνθρωπος ύψηλό άναστημάτος, κατσουφασμένος και μελαγχολικός, κυττάζοντας μ' άποτροπή τά άταισία έξεύινα εργαλεία τού βασανιστηρίου. Ήταν ο Άμφρόσιος Παρέ. Ο κόμης Κανδάλ τόν άνεγνώρισε και τόν χαιρέτησε.

— Άπό πολύ καιρό, κύριε, τού ειπε, ή γρήμη σας ως άνθρώπου τιμιού και ως λαμπού έπισημόνος, μου ήταν γνωστή. Και είμαι εύχνης ήμερα που μπορώ να σας έκφράσω την άπεριόριστη έκτίμησή μου.

— Ο χειροτόμος Άμφρόσιος Παρέ έκαμε μία ύπόκληση, μα τή στιγμή που έτοιμάζονταν ν' ανταποδώσει τό φιλοφρόνημα ο ίεροεξεταστής έκαμε ένα νεύμα στόν γραμματέα τού βασανιστηρίου, ο όποιος φώναζε με τή σουβλερή, συμαεμή του φωνή:

— Σύ, ο όποιος όνομάζεσο κόμμη Κανδάλ, προτού σου άφαιρέθι ο τίτλος της ευγενείας, επιμένεις να ίσχυρίζεσαι ότι είσαι άθώος από τόν φόνον τού έκλαμπρότατου μαρκησιού Βάζα;

— Επιμένο, απάντησε ξερά ο κόμης.

— Ο γραμματέας τό έσημείωσε.

— Επιμένεις επίσης, ειπε ο γραμματέας, να λέγης ότι δεν γνορίζεις τόν ένοχον;

— Ναί, επιμένο.

— Επιμένεις να μη φανερώνης τούς συνενόχους σου;

— Οί άθώοι δεν έχουν συνενόχους.

— Θέλεις λοιπόν να ύπογράψης τās απαντήσεις σου, ρώτησε τέλος ο γραμματέας.

— Βέβαια! απάντησε ο κόμης Κανδάλ και ύπόγραψε.

— Έμπρός! Στο βασανιστήριο! διέταξε ο Λάζαρος Δεστραδές. Οί δύο βοηθοί τού δήμιου έπασαν τόν κατάδικον και τόν έδεσαν σ' ένα σιδερένιο σκαμνί. Ύστερα ο δήμιος άρπαξε τό δεξί τόν πόδι και τό έχωσε μέσα στην τρομερή βόττα με τό βραστό λίπος.

(Άκολουθεί)

Ήμέραι εύτυχίας, διασκεδάσεων, χαρής!...